

เช้าวันหนึ่ง

พนม นันทพฤกษ์

“

อีกอย่างที่เป็นบุคลิกของเด็กชายก็คือ ขาด้านด้านขวาค่อนข้างเล็ก ไม่สมบูรณ์ ดังนั้นเวลาเดินจึงมีท่วงท่ากะเผลก ๆ จนเพื่อน ๆ ล้อกันอยู่เสมอ... ะเขบถก็ไม่เคยแสดงท่าที่เป็นกังวลกับมันให้ใครเห็น ไม่เคยโอดครวญ ทั้งยังไม่เคยแสดงท่าโกรธเมื่อมีใครมาล้อเลียน

”

ตรงหน้าเพียงที่ห่อคลุมขึ้นด้วยใบจากน้ำเค็ม หลังจากนั้น มีต้นตะบูนคำใหญ่แผ่กิ่งก้านระบัดใบรับลมทะเลยามบ่ายจัดอยู่กุ่ม ๆ ได้ต้นตะบูนคำมีแคร์ไม้ไผ่เก่าจนเสาโยกเขยงอยู่ตัวหนึ่งห่างแคร์ไปทางด้านหน้ากระท่อมไม้เกินแปดวา เป็นหาดทรายสีกระด้างต่าง หาดเมื่อขมมน้ำลงแก่ ๆ เช่นนี้มีแครบโคลน ฟอนตันจากและเศษไม้ใบหญ้าเรียวยากองเป็นกลุ่ม ๆ ไปทั่ว

โดยปรกติ, ยามบ่ายเช่นนี้ “เลาะหีบอด” เจ้าของเพิงจากหลังนี้มักจะออกมานั่งรับลมทะเลพร้อมกับทำอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ของแกอยู่บนแคร่ตัวนี้เป็นประจำ ปีนี้เลาะหีบอดอายุเจ็ดสิบหก ผิวหนังสีหม่นคล้ำจึงดูที่ช่วยย่นมากกว่าปกติเหมือนกับคนที่ทำงานหนักเมื่อวัยหนุ่มทั่วไป หนึ่งนั้นหุ้มไว้แต่กระดูก ดูจะไม่มีเนื้อระหว่างหนังกับกระดูกเอาเสียจริง ๆ เลาะหีบอดจำได้แม่นยำว่าระเขบถชอบใช้มือลูบจับและดึงหนังที่ช่วยย่นตรงข้อมือของแกเสียนี้

เหมือนกับวันก่อน ๆ, วันนี้เลาะหีบอดก็ยังกนั่งนิ่ง ๆ อยู่บนแคร่ใต้ต้นตะบูนคำหน้ากระท่อมเช่นเคย ในอุ้งมือที่ช่วยย่นก็มีของบางอย่างอยู่เหมือนเคยเช่นกัน คาสีขุนขาว

เหมือนมีฝ้าน้ำจับอยู่ตลอดเวลาของแกทอดออกไปในระดับเงืงฟ้าเหนือแผ่นทะเลที่น้ำกำลังตั้งตัวขึ้นมาเป็นละลอก ๆ อยู่ นั่น หน่วยคาทั้งคู่ไร้แววเพราะมันบอดสนิทมาตั้งแต่เกือบยี่สิบปีก่อนโน้น แม้ตาจะบอดสนิท แต่ท่วงท่าที่ปรากฏอยู่บนสีหน้าย่นค้ำนั้นก็บอกความรู้สึกอะไรบางอย่างได้ มันเป็นแววหุดหู่และเศร้าเสียใจอย่างถึงที่สุด

มือของเลาะหีบอดกำลังถือไว้ในเรื่องเสียแผ่นขมึงเหมือนถั่วมันจะหลุดหาย สิ่งนั้นเป็นเพียงเปลือกหอยตัวหนึ่ง เปลือกหอยที่โตขนาดข้อมือเด็ก ด้านในมีริ้วเป็นริ้วชมพูเรื่อ ๆ เปลือกด้านนอกขรุขระตะปุ่มตะป่ำเป็นสีดำ สลับขาวและน้ำตาลอ่อน มีขอบเปลือกเป็นหยัก ๆ ร่อง ๆ ขาวออกไปเหมือนหนวดปลาหมึก

เปลือกหอยตัวนี้เคยอยู่ในมือที่กำเขมิงของระเขบถเมื่อหกวันก่อน.

ระเขบถนั้น โดยปรกติแล้วจัดได้ว่าเป็นเด็กดีในสายตาของคนทั่ว ๆ ไป เขาเชื่อฟังครู ทำตามพ่อสั่ง และเคร่งครัดในการไปสุหร่า แม้จะยังเป็นเด็กเล็กอายุเพียงสิบสามที่เพิ่งออกจากโรง

เรียนเกณฑ์บังคับเมื่อปีก่อนก็ตาม มืออยู่เพียง
สองสามอย่างเท่านั้นที่อยู่นอกเหนือความดี
และความเชื่อฟังผู้ใหญ่ดังว่า อันแรกคือเด็ก
ชายชอบไปขลุกอยู่ที่กระท่อมของเลาะหีบอด
สมอเมื่อมีเวลา ทั้งที่พ่อบอกห้ามว่าอย่าไปให้
บ่อยนักเพราะทางไปยังกระท่อมโคดเดี่ยวท้าย
บางนั้นเปลี่ยว รุขุมและไกล อันต่อมาคือ เขา
ไม่ค่อยชอบเล่นหัวกับเพื่อน ๆ ไม่ชอบเข้าไป
เที่ยวในเมืองขามว่างจากงานลงอนโหงพวง
หรือจมปุ ไม่ชอบไปนั่งดูรายการมวยหรือหมิง
ละครจากตู้ทีวีซึ่งมีอยู่แห่งเดียวในตำบลตรง
ร้านขายกาแฟและของชำที่หัวท่าเทียบเรือและ
อีกอย่าง เขาไม่ค่อยชอบเข้าใกล้ผู้หลักผู้ใหญ่
ในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะอิหม่ามหรือใคร
ทั้งนี้ต้องยกเว้นเลาะหีบอดคนนอกหมู่บ้านไว้
เสียคนหนึ่ง

ระเหมมีน้องอีก 4 คน เป็นชายสอง
หญิงสอง น้องแต่ละคนอายุห่างกันแค่ปีสองปี
คนสุดท้ายตอนนี้อายุเกือบหกขวบเข้าแล้ว
ทุกคนกำลังกินกำลังนอน พ้อออกจากโรงเรียน
ระเหมจึงต้องกลายเป็นแรงงานสมบูรณ์แรง
หนึ่งในการช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน เขาไม่เคย
ปรึกษากับงานหนักเหมือนเด็กอื่น ไม่เคยขอ
เงินเกินความจำเป็น พูดได้ว่าเดือนหนึ่งเขาจะ
ขอเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ จากผู้เป็นแม่บ้างก็ไม่
เกินสองครั้ง

มืออยู่อีกสองอย่างที่ว่าระเหมแตกต่าง
ไปจากเด็กอื่นในหมู่บ้านมาแต่กำเนิด อย่างแรก
เขาเป็นเด็กขุหนัก ไม่ถึงกับหนวก เพียงแต่เป็น
คนฟังอะไรซ้ำ ถ้าเขาไม่ตั้งใจฟังแล้วจะเป็นว่า
เกือบไม่ได้ยินที่ใคร ๆ พูดเอาเลยทีเดียว อีก
อย่างที่เป็นบุคลิกของเด็กชายก็คือขาดันขวา
ค่อนข้างลิบเล็กไม่สมบูรณ์ ดังนั้นเวลาเดินจึงมี
ท่วงท่ากะเผลก ๆ จนเพื่อน ๆ ล้อกันอยู่
เสมอ แต่กับสองสิ่งนี้ระเหมก็ไม่เคยแสดงท่าที
เป็นกังวลกับมันให้ใครเห็น ไม่เคยโอด
ครวญ ทั้งยังไม่แสดงท่าโกรธเมื่อมีใครมาล้อ
เลียน

การต้องออกโรงเรียนเมื่อจบชั้นประถม
หกนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของเขารวมทั้งเด็ก ๆ

ที่นี้เกือบทุกคน แม้จะเห็บจะมีท่าว่าเป็นเด็ก มีความจำดี ชอบอ่านหนังสือที่ครูเอามาจากในเมืองทั้งบางครั้งยังเคยกล้าที่จะขอหยิบยืมหนังสือเรียงพิมพ์จากนิยายรายสัปดาห์ของครูสาวที่มาจากในเมืองบางคนอ่านด้วยซ้ำ สอบทุกครั้งก็มักได้ที่ต้น ๆ ครั้นสุดท้ายก่อนจะออกจากโรงเรียนก็ได้ที่ 1 เฟอร์ซันด์ก็สูงเสียดจนครูบางคนปนเสียดายที่ไม่ได้เข้าไปเรียนต่อในตัวอำเภอ

เป็นปกติ, เมื่อเห็บไปถึงกระท่อมท้ายบางของเกาะหีบอดในตอนบ่ายที่เขาเสร็จจากงานแล้วนั้น สิ่งแรกที่เขาจะทำคือ เข้าไปในครัวและจัดการหุงข้าว พวกปลาเค็มปลาแห้งที่เขาเอามาฝากแก่เป็นประจํานั้นจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี ที่จริงแม้จะคาบอด เฒ่าเห็บก็ยังสามารถหุงหาอาหารได้เองด้วยความเคยชินมานานแล้ว แต่ก็มีโอกาสเด็กชายมักจะช่วยแกทำเสียบ้าง

“ทำในลูกของมึงจึงไม่เอามึงไปอยู่ด้วยละ”

วะเห็บเคยถามเฒ่าหีบอดอย่างนั้นในตอนแรก ๆ ที่เขามาถึงยังกระท่อมเพียงจากแห่งนี้ เขาใช้สรรพนามเรียกเฒ่าว่า “มึง” ตามที่ใคร ๆ ในหมู่บ้านเรียก ทั้ง ๆ ที่คำว่ามึงนั้นโดยความแล้วหมายถึง “พี่”

เฒ่าหีบอดจะไม่ตอบคำถามของวะเห็บ แต่แทนที่จะตอบคำถามและเงยหน้าขึ้นในแววมืดสนิทของหน่วยคำคู่นั้นฉายแววเด็ดเดี่ยวและหดหู่น้อยอย่างแทนคำพูดต่อเด็กชาย และจากวันนั้นมววะเห็บก็ไม่เคยคิดที่จะถามคำถามเหล่านั้นกับแกอีกเลย

“เออ-ไอ้, มันเป็นสาหร่ายชนิดหนึ่ง พวกเราเรียก “สายไฟ” โคนเข้ตรงไหนก็ไหม้ตรงนั้น แล้วขี้ก็โค่นเข้ที่แนวหน้ายดาที่แรกมันก็พาดและพองขึ้นเป็นริ้ว ๆ ไอ้อะไรก็ไม่หาย มันก็มัวลง ๆ ๆ...”

“เออ-ของเอ็งอยู่นั้นตัวหนึ่งไง เมื่อกวานตอนที่ข้าเดินไปดูขอดจากที่ตากไว้ เคนสะดูคนบนหาด ถ้าข้าไม่ผิดข้าว่ามันเป็นหอยนมสาวนะ... น้ำกลกมันขึ้นมามีคิดหาดี ไม่มี

เนื้อแล้วมึง--คงเหลือแต่เปลือก ไม่นั้นน้ำคงขะมันไม่ได้หรอก...”

เฒ่าเห็บหรืออธิบายสาเหตุที่ทำให้ตัวเองคาบอดให้วะเห็บฟังอย่างสั้น ๆ เมื่อเด็กชายออกปากถาม วะเห็บเคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องสาหร่ายนั้นอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ก็คิดไม่ถึงว่าความร้ายแรงของมันจะถึงขนาดนั้น

เด็กชายเหลือวไปดู “ของ” ที่ชายชราเก็บมาให้จากหาดซึ่งวางอยู่ตรงมุมแคร่

ถ้าเฒ่าหีบอดสามารถมองเห็นเหมือนคนอื่นคงจะดีใจไม่น้อยทีเดียว เพราะเพียงเหลือบเห็นเฒ่าเปลือกหอยตัวนั้น ตัวของเด็กนั้นก็พร่าพรายขึ้นเหมือนแสงอาทิตย์ตอนเที่ยงแวนนั้นเปี่ยมไปด้วยความพึงใจ ถึงโลก สงสัยและอยากรู้ชอยแก่เห็น

“มันมาจากไหนนะ จึงได้มาถึงที่นี่--”

เด็กชายพิมพ์หัวขึ้นเบา ๆ ขณะกุมหอยนมสาวขนาดเขื่องตัวนั้นไว้ในมืออย่างทะนุถนอม

“เอ็งยังไม่มีไม้ขีดหรือ ไอ้ตัวยังนี่ละ--”

เสียงชายชราถามขึ้นเบา ๆ

“ยัง ที่มีส่วนใหญ่ไอ้ชนิดเล็ก ๆ พักหลังผมไปเดินดูทุกวันเลย มีแต่ไอ้ชนิดเก่า ๆ ผมบอกมึงแล้วว่าเธอแค้นอย่างละตัว นอกนั้นให้อันอยู่กับหาดกับทะเล-- ไอ้นี้เขาเรียกหอยนมสาวหรือ มันเป็นชนิดซ้อนขึ้นมาเป็นชั้น ๆ ยังกะเจดีย์เหาะ--ดีจัง ไม่เคยเห็นตัวสวย ๆ ยังมีเลย แถวเลยบ้านเราก็คงมีนะมึง ไม่นั้นเปลือกมันคงไม่มาถึงนี่--หรือว่ามันจะมาจากทะเลอันอย่างที่ยังเคยเล่า...”

“ไม่แน่หรอก แต่ที่บ้านเราก็คงมี ข้าเคยเห็นอยู่บ่อย มีรอยแตกกระเทาะไหมละตัวนี้”

“สมบูรณ์เลย ไม่มีตำหนิสักนิด แต่มีคราบอะไรจับเยอะ มันคงมาไกล ไม่เป็นไรหรอกเลี้ยวผมจะซัดให้สะอาดก่อนเก็บ”

วะเห็บข้อมดูคราบสีตะไคร่น้ำที่จับอยู่ตามผิวหอยนมสาวในมือ พร้อมกับตอบอธิบายคู่สนทนากับเฒ่า

“ได้สักทีแล้วละ เห็นเอ็งเก็บมาตั้งสี่ห้าปีแล้ว... ทำได้ถึงขอบมันนี่วะ อี”

ชายชราละมือจากขอดจากที่กวางลอดอยู่ เอ้อมหยิบคนคล้ายเส้นกับใบจากที่วางอยู่ใกล้ตัวมาอย่างแม่นยำชนิดคนคาบอดไม่น่าจะทำได้ จากนั้นก็เปิดออกหอบใบจากคลี่มวนพร้อมกับเอี้ยถามเด็กชายขึ้นเปรย ๆ

“ผมคงไม่ได้ไปเที่ยวทะเลไกล ๆ เหมือนมึงหรอก อย่างดีก็แค่ลงโพงพางอยู่ปากอ่าว ไม่ก็มวนปู้ปู้ในลำบางนั้นแหละ เลขอะไรก็ออกเรือ เหมือนกัน แต่แกว่าผมหุไม่ตีแล้วขาก็--”

เด็กชายพูดค้างไว้แก่มันพร้อมกับทอดลางจิมมองขาด้วนขาที่สับเล็กของตัวเอง

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับหอยนมทะเล...”

เฒ่าหีบอดถามขึ้นยิ้ม ๆ ขณะจุดไม้ขีด

จอกับมวนใบจากที่ควบไว้ตรงมุมปาก

“ผมว่าเปลือกหอยพวกนี้คงมาจากทะเลไกล ๆ เหล่ามันแน่ ผมอยากไป ไปดูนง แล้วก็ค้างลงไปสัก ๆ ใ้ดูพวกไม้ไผ่หินน้ำ ผมเคยเห็นรูปในหนังสือของครู เหมือนกับที่มึงเล่าเลย เวลาเห็นพวกเปลือกหอยนี่อย่างน้อยก็ทำให้ผมพอนึกภาพทะเลที่ผมอยากไปนั้นได้บ้าง--”

เด็กชายพูดอธิบายเสียงเรียบ ๆ จากนั้นก็ทอดตาออกไปทางทะเลกว้างที่เห็นขอบฟ้าจรดน้ำอู้อืด ๆ แคลบ่ายทาบริ้วลงกระทบผืนน้ำจนเกิดเป็นประกายขยิบ ๆ บนฟ้าว่ายมีนกนางแอ่นหลงบินอยู่สองสามตัว

“เออ...เอ็งจะเอาหอยไปซัดก็ไปเอะหรือจะไปเดินดูแถวหัวหาดนั้นก็ดี แต่วันแปลค่าน้ำตายยังงี้คงไม่มีอะไรหรอก ข้าจะทำไอ้ออกจากนี้ต่อสักหน่อย พรุ่งนี้เขาจะมารับแล้ว...”

เฒ่าเห็บเปลี่ยนเรื่องหลังจากถอนหายใจยาว ๆ เสียหลายครั้งเมื่อฟังคำพูดของเด็กชายจบลง

วะเห็บงยหน้าอึ้งง้องเจ้าของกระท่อมชราหม้อยหนึ่งก่อนจะเคลื่อนตัวออกไปทางชายหาดที่แคลบ่ายยังคงได้เดินเป็นตัวยูริก ๆ

ตอนบ่ายจัดของวันสี่ค่ำ วะเห็บก็กระหืดกระหอบมาถึงเพียงจากของเฒ่าหีบอดอีกครั้ง

หลังจากที่ทักทายชายชราเพียงสองสามคำ ก็พรืดพรืดหายเข้าไปในกระท่อม ครูใหญ่ ๆ จึงเดินกลับออกมาพร้อมกับภาชนะใส่ดักน้ำเล็ก ๆ ที่ทำขึ้นจากถาดดินหลายโหนดมีออกมาด้วยสองใบ ทั้งสองใบมีเปลือกหอยหลากชนิดบรรจุอยู่เต็ม พอทรุดนั่งลงบนแคร่ไถ ๆ เจ้าของกระท่อม เด็กชายก็ค่อย ๆ เทเปลือกหอยเหล่านั้นออกกองบนแคร่แล้วก็เริ่มต้นนับ ทั้งสองสามสี่ห้าหก...—หกสิบ...เจ็ดสิบหกเจ็ดสิบเจ็ดเจ็ดสิบแปด...—เจ็ดสิบเก้า...

“เจ็ดสิบเก้าตัวแล้วละมัง เกือบสี่ปี ได้เจ็ดสิบเก้าตัวเอง หาดบ้านเรามีหอยไม่มากนัก นี่ถ้าผมได้ไปไกล ๆ เหมือนบังคอนหนู ๆ ได้ไปที่หาดอื่นทะเลอื่นบ้างก็คงมีมากกว่านี้ เจ็ดสิบเก้าชนิดเอง อีกตัวก็ครบแปดสิบ—”

เด็กชายเงยหน้าพูดกับชายชราเสียงซัดยาวหลังจากนับหอยที่วางกระจายอยู่บนแคร่จนหมดเรียบร้อยแล้ว และหีบอดทำหน้าเหมือนกับจะสงสัยในพฤติกรรมที่ต่างไปจากวันก่อน ๆ ของเด็กหนุ่มเหล่านั้นน้อย “มีอะไรเรื่อย...มาถึงก็นับเปลือกหอยเลย กลัวใครจะขโมยริใจ ข้าไม่เคยไปทุ่งของเอ็งหรอก ทำไมไม่เอาไปเก็บไว้ที่บ้านเอ็งเสียละ...”

“โธ่ บังก็รู้ ขึ้นเอาไปเก็บที่บ้านปะก็ดำหม้ออีกสิ เหลอ ๆ แกอาจโยนทั้งหมด ตอนแรก ๆ ที่ผมหามาได้ ยังเคยเอาโยนน้ำเสียเลย ปะว่าเอาไว้ให้รกบ้าน แล้วแกก็ไม่ชอบที่ผมไปหาเปลือกหอยตามชายหาดอยู่บ่อย ๆ แกว่าไม่เข้าเรื่อง เสียเวลาเปล่า ๆ ไม่ได้อะไร.. ยังเคยด่าว่าผมน้ำ ไม่เหมือนเด็กอื่น...”

“เออ ข้าก็ถามไปวัน ๆ แลละ เอ็งเคยบอกหลายครั้งแล้วนี่ เพียงแต่สงสัยว่าทำไมวันนี้จึงถูกตีถูกถนแล้วก็ต้องเอาเปลือกหอยมานับ ไม่เหมือนวันก่อน ๆ ข้าว่ามันต้องมีอะไร...”

และหีบอดพูดเสียงกลั้วหัวเราะ

“อ้อ...ผมนับดูนะ เพราะคิดว่าพรวนนี้คงจะได้ไอ้ชนิดใหม่ ๆ มาเพิ่มแปะ อย่างน้อยก็สักตัว...”

“ทำไม...เอ็งรู้ได้ยังไงว่าจะได้ตัวใหม่ ข้าเห็นหอยทุกวันเป็นครั้งเดือนแล้วก็ไม่ได้มาเพิ่มสักที...”

เด็กชายยิ้มกริ่มให้กับความสงสัยของชายชรา ถ้าตาของเอะหีบอดแจ่มใสแก่ก็จะพบได้ว่าแววตาของเด็กชายในตอนนี้มีประกายแวววาวเหมือนกับน้ำในมหาสมุทร ไม่มีแววแห่งความหมั่นแหม้งตัวอยู่เหมือนวันก่อน ๆ สักนิดเดียว

“ปะจะพาผมไปบ้านแหลม วันนี้ทะเลตอนเย็น บังยังเคยเล่าไม่ใช้หรือว่าที่เห็นหาดทรายขาวแล้วก็สวย น้ำก็ลึกกว่าบ้านเรา ผมคงได้มาสักตัวหรือกว่า—”

น้ำตาลและเปลือกหอยค่อย ๆ ผืนกรวมกันเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับฟองคลื่นอย่างรวดเร็วมันคงจะเดินทางไปถึงทะเลไกล ที่ทะเลเคยสิ้นถึงเป็นแน่... และบอดภาวนาเช่นนั้น

“ปะเอ็งไปทำไม—”
เฝ้าและหีบอดไม่วายสงสัย

“งานแต่งงานลูกสาวเพื่อนแกละ...เลยเอาผมไปด้วย แกว่าพอน้ำขึ้นตอนหลังเที่ยงคืนก็จะเอาเรือกลับเลย...จะได้มีผมนั่งมาเป็นเพื่อนไง เคียวผมต้องรีบไปก่อนนะ ปายสี่โมงปะจะออกเรือ—”

โดยไม่รอให้เจ้าของกระท่อมกล่าวอะไร เวะหีบจัดการรวบเปลือกหอยลงใส่กระออมถาดหลายโหนด จากนั้นก็วิ่งเอาไปเก็บไว้ในกระท่อมเหมือนเก่า ครู่หนึ่งจึงกลับออกมาวิ่งกระแผลก ๆ ผ่านหน้าชายชราที่นั่งดูเขาไปจากอยู่บนแคร่พร้อมกับพูดเพียงสั้น ๆ

“ผมไปนะบัง...พรวนนี้ข้าจะนำใหม่ จะเอาหอยมาให้บังจับดูด้วย เมื่อจะได้รู้ว่า เป็นหอยอะไร-รับรองผมต้องได้ไอ้ตัว

ใหม่ ๆ สวย ๆ มาแน่...”

ลมบกยามก่อนดึกหอบทรายลงทะเลอยู่ ๆ จันทรลีปสีค่าสาดนวลอยู่บนฟ้าใส สองกระทบสีนหาดขาวกว้างลิบ ๆ จนสุดตา เมื่อทรายขาวกระทบแสงนวลนั้นจนลูลูสว่างพรายเหมือนกลางวัน เสียงพูดจากเครื่องขยายเสียงที่บ้านแดงงนยังคงทอดมาแผ่ว ๆ เสียงนั้นดูอึมครึมเหมือนคนงมกเสียบ เวะเหบไม่ได้อันเสียงเหล่านี้มันมีสักน้อย แม้หูของเอะหีบอดจะดีว่ามีสักก็เท่าก็ยังไม่ได้อัน ภาพหาดทรายที่เขาถั่งสาดดินทอดตาจับจ้องบนพื้นสีนวลจนเกือบไม่กระพริบนั้นจึงเอาสมาธิทั้งหมดของเขาไปแล้ว

เด็กชายก้าวเดินตามหาดที่ทอดตัวลงทะเลไปเรื่อย ๆ ลีปสีค่าส่องจนเหมือนทะเลจะแห้ง นึกที่นั่นเร็วลงเร็ว เขาจะต้องช่วงชิงเวลาที่มีมันลงจัด ๆ ยังมีทะเลจึงจะเป็นเวลาที่ดีที่สุด เปลือกหอยในน้ำลึกมันจะไม่ถูกชะขึ้นมากลดิบริมหาดด้านบน มันจะอยู่ตรงร่องน้ำลึก ๆ เพราะตัวมันหนัก มันจะฝังตัวอยู่เรื่อย ๆ พื้นทรายใกล้ ๆ ขอบน้ำ-วะเหบรูเช่นนั้น

ข้าล้านขวที่ลีปเล็กของเขาค่อย ๆ ใช้แรงจิกลงบนพื้นทรายจนเป็นรอยง่ามมันวลึกกว่าด้านซ้ายซึ่งถ่วงน้ำ ดาวาวใส่ที่ปรกคิจะทอดแนวครุ่นคิดสงสัยอยู่ตลอดเวลาตอนนี้ทอดจ้องไปตามพื้นเหมือนจะไม่ยอมให้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ต่อหน้าผ่านทันสายตาไปได้ นาน ๆ ครั้งที่เขาจะก้มลงเก็บเปลือกหอยบนหาดขึ้นมาดู เด็กชายก็มึนเป็นหลายสิบครั้งเข้าแล้ว แต่ก็ต้องวางมันลงที่เก่าทุกครั้ง ปากก็พิมพ์เบา ๆ อยู่คนเดียว “มีแล้วนี่...” “ไม่มีตัวใหม่เลย” แล้วเด็กชายก็ใช้ขาข้างซ้ายที่แข็งแรงกว่าลากขาข้างขวากระแผลกต่อไป เด็กชายยังคงเดินต่อไป เดินต่อไป—

แล้ววะเหบก็มาถึงร่องน้ำ ในร่องที่ยังมีน้ำทะเลไหลอยู่เป็นทางนั้นกว้างราววาครั้งถัดจากร่องน้ำออกไปทางด้านหน้า เป็นหัวหาดที่ต่อติดอยู่กับน้ำทะเลซึ่งเร็วคลื่นก็กำลังตีฟองแตกขาวกระทบแสงจันทรอยู่วัน ๆ เด็กชายจะจับหอยหนึ่งพร้อมกับเหลือวหลังไปครุ่นฝั่งที่เพิ่งเดินจากมา สิ่งที่เขาเห็นตอนนี้ก็เป็นเพียง

แสงวีย ๆ ของดวงไฟในบ้านที่มีงาน พ่อคงรอ
เขาอยู่ที่นั่น แต่นี่ยังไม่ขึ้นนี่นะ...พ่อยังออก
เรือไม่ได้หรอก--ที่หัวหาดนั้นต้องมีสักตัว
แน่ ๆ เลข...

--ยังไม่ได้สักตัว พรุ่งนี้เช้าบั้งเลาะห้
คงหัวเราะเขาแน่...มันต้องมีสักตัวแหละ
ไอชนิดที่เราไม่เคยเห็นนะ บั้งเลาะห้ยังบอกว่า
ที่หาดบ้านแหลมมีเปลือกหอยสวย ๆ แดงไม่
โกหกเราหรอก เด็กชายคิดอะไรุ่นวาย ตก
เตียงกันอยู่ในใจตัวเอง

เสียงคลื่นแตกมาซ่า ๆ น้ำในร่องที่เป็น
วังวนล้อมหัวหาดให้ตัดขาดจากแผ่นหาดกว้าง
เริ่มเพิ่มปริมาณสูงขึ้น แล้ววะเหบบักัดคลื่นใจ
ก้าวเท้าลงไปในเรื่องน้ำนั้น...พ่อคงคอยได้ อีก
นิลเดียวเองน้ำคงขยับขึ้นไม่ถึงเรือที่พ่อจอด
ไว้หรอก พ่อยังออกเรือไม่ได้แน่ แดงคงไม่รู้ว่
เรามาที่นี่ คงคิดว่าเราแอบไปนอน...

วะเหบบู้สึกอุ่นวาวขึ้นที่ข้อเท้าเมื่อ
ย่างลงไปในเรื่องน้ำนั้น น้ำทะเลกลางคืนอุ่น
จริง ๆ แค่อริ่งน้องเอง--วะเหบบลัดขณะย่ำเท้า
ก้าวสวย ๆ ไปเรื่อย ๆ พร้อมกับทอดตัวตรง
ไปยังหัวหาดเบื้องหน้า สักครู่เด็กชายก็ก้าวเท้า
ขึ้นยืนบนผืนทรายที่เป็นเหมือนเกาะน้อย...มี
ถ้ำน้ำไม่สูงจัด ๆ หัวหาดนี้คงไม่มีหรอก มัน
ต้องมีตัวสวย ๆ อยู่สักตัวแน่--เด็กชายเชื่อมั่น
ในความคิดตัวเอง จากนั้นก็สาวเท้าไปข้างหน้า
เรื่อย ๆ ขณะที่ใจเริ่มเต้นตึก ๆ เหมือนกับจะ
ตื่นตื่นต่อเสียงคลื่นที่กำลังพลัดตัวโถมเข้าฝั่ง
แรงขึ้นเรื่อย ๆ

แล้ววะเหบบักทอดตาไปพบจุดสีชมพู
เรือ ๆ ลุดนั้น

หน่วยตาเขาเบิกกว้าง กระพริบตาเร็ว
ขึ้นเหมือนมีอะไรมาจุด มันวางเด่นอยู่บนพื้น
ทรายห่างเขาไปทางริมน้ำที่คลื่นกำลังตีฟอง
ขาวอยู่โน้น เด็กชายก้าวเท้าเหมือนวิ่ง ตาจับ
จ้องอยู่ที่จุดสีชมพูเรือ ๆ ซึ่งกระทบแสงจันทร์
นวลอยู่เหมือนจะไม่ยอมกระพริบ

น้ำเริ่มปะทะลัดขึ้นอย่างรวดเร็ว วะเหบบ
ลิมทุกอย่างไปหมดแล้ว ตาเขาจับจ้องเปลือก
หอยสีชมพูเรือ ๆ ที่กำลังใกล้มือเข้ามาทุกขณะ
เพียงอย่างเดียว นูที่ปกตินักจนเหมือนหนวก

เข้าฝั่งอย่างรวดเร็วนั้นก็ความ

แล้วเด็กชายก็คว้าเจ้าเปลือกหอยสีชมพู
เรือ ๆ ที่มีขอบเป็นหยัก ๆ ร่อง ๆ ยาว ๆ นั้น
ไว้ได้ เขากำมันแน่นอยู่ในอุ้งมือ พร้อมกับตา
โสพรราวที่ทอดลงมองด้วยแววมืดลึนเด่น

น้ำทะเลทะลัดขึ้นตุม ๆ ซ่า ๆ ตอนที่
ร่องน้ำที่วะเหบบลัดเข้าไปเมื่อครู่เปลี่ยนความ
กว้างจากวक्रิ่งเป็นสิบวาเข้าแล้ว ร่องน้ำนั้น
ล้อมหัวหาดจนกลายเป็นเกาะไปอย่าง
รวดเร็ว วะเหบบักังยืนนิ่งอยู่ ชั่งคังเฟิงพิง
เปลือกตะปุ่นตะปั่วของหอยตัวนั้นเหมือนจะ
พิจารณาให้ละเอียดทุกซอกมุม

เหมือนลูกใจจะโรยบางอย่างขึ้นมาได้
เด็กชายจึงหันหน้ากลับทอดตามองไปยังริมฝั่ง
ที่เพิ่งจากมา--ถึงตอนนี้จันทร์ก็เคยทอดแสงนวล
ก็ถูกเมฆมืดกลุ่มท่งเข้าบังจนมืดดวง ฟ้ำที่
เคยพราวขาวจึงพลันมืดดำ มีเพียงพรายคลื่น
ใน ร่องน้ำเบื้องหน้าเท่านั้นที่แตกฟองขาว
ทาบ ความมืดอยู่ น้ำเริ่มทะลัดเข้ามายังเนิน
ทรายที่ วะเหบบักังยืนนิ่งอยู่ทุกที่ ๆ

วะเหบบักังเปลือกหอยในมือไว้แน่น
เขม็ง--

แดดเข้าวันนั้นจัดจ้านขึ้นทุกที แล้วเด็กคน
หนึ่งที่ยืนออร่วมกลุ่มอยู่กับผู้ใหญ่อีกหลายคน
ตรงหัวทำก็พูดเสียงดัง ๆ ขึ้น "เขาเอาไอ้เหบบ
มาแล้ว--" จากนั้นก็เป็นเสียงคนเคลือบตัวกัน
แกรกราก มีเสียงเรือเข้าเทียบท่า มีคนส่ง
เสียงวิม ๆ ขึ้นขรม สักครู่ก็ได้ยินเสียงโต๊ะ
อิหม่ามดังขึ้นเบา ๆ --"เอาวางไว้บนพื้นสะ
พานันก่อนเถอะ เอาผ้าคลุมเสียด้วย" พ่อได้
ยินเสียงนี้และหีบอื่ก็ค่อย ๆ เก้ ๆ กัง ๆ
ไปทางคันเสียดที่โต๊ะอิหม่ามยืนอยู่ เก้าอี้มือ
คลื่นปะปะด้วยไม่กู่่นที่ มีใครบางคนเข้ามาจุง
มือแก่เข้าไปใกล้สิ่งที่มีผ้าคลุมไว้แน่น เสาะห้
บอดค่อย ๆ หลุดนั่งลงใช้มือลูบคลำไปบน
ผ้าคลุม

ชายชราคลำไปทั่วร่างน้อยที่มีผ้าห่ม
ทับอยู่ ร่างนั้นยังอ่อนนุ่ม แล้วเขาก็คลำไปถูก
มือข้าง ของร่างน้อยนั้น

มือข้างนั้นกำบังสิ่งบางอย่างไว้เขม็ง

อยู่แล้ว ตอนที่เหมือนจะไม่ยอมรับเสียงอะไร
ทั้งสิ้น แม่แต่เสียงคลื่นที่น้ำทะเลปะทะลัด
เกร็งเหมือนไม่ยอมปล่อย เสาะห้หีบอื่ ๆ
จับสิ่งที่อยู่ในมือแน่นและแคะมันออกมาจุมไว้
ในมือของตัวเอง ใครต่อใครพากันจ้องมอง
แต่ไม่มีใครประิเสียงนอกจากจะมีสีหน้าสลดลง
รูป ๆ เมื่อเห็นภาพนั้น พ่อของวะเหบบักังยืนอยู่
ใกล้ ๆ เบือนหน้าไปเสียงทางอื่นเหมือนต้อง
การจะซ่อนแวงเจ็บปวดและน้ำตาที่กำลังจะ
หลังทะลัด

เปลือกหอยสีชมพูเรือ ๆ ที่เคยอยู่ใน
มือของวะเหบบักังเมื่อเช้าวันนั้นด้านนอกมีรอบ
เป็นตะปุ่นตะปั่วเป็นสีดำลัดขาวและน้ำตาล
อ่อน มีขอบเปลือกเป็นหยัก ๆ ร่อง ๆ ยาวออก
ไปเหมือนหนวดปลาหมึก ตอนที่ยังคงอยู่ใน
มือของวะเหบบักัง แดงน้ำมูกลัดกระที่อมพัน
ที่ที่พิริ่งศพเสร็จลง

เหมือนกับบ่ายวันก่อน ๆ, วันนั้นก็ยัง
คงทะลัดเข้าหาฝั่งอย่างรวดเร็วตามวิสัย ยิง
บ้ายจัดน้ำก็ยิ่งสูงขึ้นสูง เสาะหีบอื่คังงหนึ่ง ๆ
อยู่บนแคร่ไม้ไผ่ตัวเก่าเช่นเคย ตาฟ้าขาวที่บอด
สนิทลุดนั้นทอดมองไปทางเรือทะเลใกล้ลุด ๆ
สักครู่จึงค่อย ๆ ยืนกายลุกขึ้น มีอช้ายคว่ำกระ
ออมสองใบข้าง ๆ ตัวขึ้นถือขณะที่มีมือชวาก่า
เปลือกหอยสีชมพูเรือ ๆ นั้นไว้แน่น แดค้อย ๆ
ก้าวเท้าตรงไปยังฟองคลื่นที่ตีกระทบฝั่งอยู่ ๆ
จนเท้าที่ก้าวข้ามบนพรายน้ำท่วมถึงเข้าเข้า
แล้วแกจึงหยุดเดิน ขึ้นนั่งทอดตาไปสู่วังน้ำ
ไกลได้ครู่หนึ่งก็ค่อย ๆ วางเปลือกหอยในมือ
ชวาลง ซ่า ๆ มันจมหายไปอย่างรวดเร็ว จาก
นั้นมือช้ายของแกก็ค่อย ๆ เทเปลือกหอยใน
กระอ้อมทั้งสองลง เสียงมันตกกระทบแผ่นน้ำ
ดังจ้อม ๆ กราว ๆ แล้วน้ำใส ๆ จากตาบอด
สนิททั้งคู่ที่แกลุดสำห้สะกดกลั้มาบนถึทะ
ลัดหลังผ่านร่องแก้มขุ่นคล้ำลงทะเลอยู่เป็น
สาย--

น้ำตาและเปลือกหอยค่อย ๆ ผนึกรวม
เข้าเป็นหนึ่งเดียวกับฟองคลื่นอยู่อย่างรวดเร็ว
มันคงจะเดินทาง ไปถึงทะเลไกลที่วะเหบบคย
สิ้นถึงเป็นแน่--เสาระหีบอื่คังถวาวนาเช่นนั้น